

Forslag, maa det være den naturlige Tanke, at Kongen kan vælge, det vil sige; han kan gjøre Forslag, eller forsaavidt man vil kalde det — et Valg, og bringe det under Forhandling med de øvrige Magter. Jeg troer, at hvis det skulde have været Meningen af Tractaten, at der skulde have bestaaet subsidiairi en anden Arvesølge, som da den cognatiske skulde være, maatte det have været antydet (Hør!); og naar dette ikke er skeet, har det heller ikke været Meningen. Det har været meent, at Kongen af Danmark, sluttende sig til Magterne, ikke skulde være bundet til den Tid, men skulde kunne vælge, som bedst var (Hør!).

Radvig: Maa jeg bede om Ordet for at gjøre en personlig Bemærkning?

Formanden: Jeg vil blot, inden dette skeer, tillade mig i Anledning af de Forskyrrelser, hvoraf Forhandlingerne jævnlige lide, at oplæse S. 28 af Forretningsordenen, der lyder saaledes: „Afgangen til de offentlige Møder ordnes af Formanden. Tilhørerne ere pligtige at holde sig aldeles rolige og tause (Hør!). Hvis dette ei overholdes, kan Formanden lade dem, der forstyrre Roligheden, og i fornødent Fald samtlige Tilhørere, sjerne.“ Jeg maa bede om, at dette iagttages fra Tilhørernes Side. Den ærede Rigsdagsmand har Ordet til en personlig Bemærkning.

Radvig: Jeg skal aldeles overlade til de her forsamlede Mænd, som jeg beder at kalde stærkt frem i deres Hukommelse hvad der er sagt, — at bedømme, om ikke Indenrigsministeren, skjøndt maaffee ikke alene, dog sagde, at det var hans Mening, at der var overveiende Grunde for, at, hvis Mandsstammen skulde uddøe, efterat Landgrevinden var død i Forveien, vilde Prindsesse Caroline og Hertuginde Wilhelmine af Glücksborg være nærmest berettigede, og efter dem Augustenborgerne. (En Stemme: Han sagde, det var en falsk Mening!) Han sagde, at der var overveiende Grunde derfor (Ret!), og at han hældede til denne Mening.

Formanden: Jeg vil blot bemærke, at Tidenden vil vise, hvad der er sagt, saa at Meningsyttringer for og imod i den Henseende ere temmelig overflødige.

Radvig: Jeg skal ogsaa beraabe mig paa

den. — Forresten skal jeg endnu tilføie, at det er meget mærkeligt, at Regjeringen, naar den fastholder det af den selv anerkjendte Retsfundament, dog kan troe, at maatte tage saa særdeles Hensyn til enhver mulig Prætension (Hør!). Fordringer og Indsigelser kunne fremkomme imod enhver nok saa sikker Retsanskuelse fra dem, i hvis Interessse det ligger at gjøre Indsigelser; men ved en Arvelov for et Rige, er det dog, synes det mig, virkelig ikke rigtigt, at Regjeringen, naar den i langsommelig Tid har vedkjendt sig en bestemt Opfattelse — og det veed jeg, at den danske Regjering har gjort med Hensyn til Landgrevinde Charlottes og hendes Børns Afkomster —, da pludselig, uagtet man vedbliver at fastholde denne Opfattelse som rigtig, tager et saa forunderligt Hensyn til mulige Prætendenter. (En Stemme: Er det en personlig Bemærkning?), saa at den, paa samme Tid, den vil udelukke dem, dog alligevel vil indrømme dem noget Retsfundament; thi Regjeringen vil jo dog fastholde det andet Retsfundament, at det er det i alle Henseender Rigtigste, at man kom til Prindsen af Glücksborg og hans Sønnen. Det er en Regjeringsbestræbning, som maa holdes fast, og, naar den, som her er Tilfældet, gaaer gjennem en Circulairnote — jeg troer af September 1851 —, som har været forelagt samtlige europæiske Stormagter, og disse ere gaaede ind paa denne Retsanskuelse som Fundament for at ordne Sagen, saa maa man paa ingen Maade fravige dette Fundament, og det gaaer da ikke an, at man siger: „Ja, det er rigtignok Fundamentet, men lad os ikke bygge derpaa, lad os hellere opføre Bygningen saaledes, at vi tage Hensyn til alle mulige Prætensioner, som kunne fremkomme.“

Indenrigsministeren: Det er befyndeligt, at her tales om Regjeringen; da jeg dog troer udtrykkelig at have sagt, at jeg kun talte for mit eget Bedkommende. — Jeg skal iøvrigt bemærke, at jeg er indtraadt i Ministeriet, efterat Forhandlingerne i Thronfølgesagen vare afsluttede; og om jeg ogsaa har havt en personlig Mening, som ikke stemte med det tidligere Ministeriums Anskuelse, og troet, at det var i mit Fædrelands Lærø at gjøre opmærksom ogsaa paa denne Mening; saa troer jeg dog ikke, at dette bør fastes til-